Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1892 ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 22

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	» 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΡΑΒΩΝΕΣ, διήγημα *Daniel Riche*, μετάφρ. Π. Α. Βάλδη.—ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'.— Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἕκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Διακόπτεται ὁριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Διήγημα ὑπὸ DANIEL RICHE

Ὁ κ. Ἱππόλυτος Δουσεμέν, εἶχε πωλήσει πρὸ ἑνὸς μηνὸς χονδρικῶς τὸ φαρμακεμπορεῖόν του, ὅτε ὁ ἀρχαῖος συμμαθητής του, ὁ Ἰατρὸς Λεκουβρέρ, τὸν παρεκάλεσε διὰ δυσαναγνώστου καὶ κακογραμμένης ἐπιστολῆς —διακριτικὸν γνώρισμα τῶν Ἰατρῶν οἱ ὁποῖοι κερδίζουν πολλὰ χρήματα —νὰ διέλθῃ πλησίον του ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχικήν του ἔπαυλιν τῶν *Ἀκανθῶν*, ὅπου διέμενε τὸ θέρος μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του.

Ὁ Λεκουβρέρ εἶχεν ἐπιτύχει ἐκεῖ συνοικέσιον ἐξόχως ρωμαντικόν. Ἡμέραν τινὰ, ὁ Ἰατρὸς ἐκλήθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς δεσποινίδος Ἴδας Ροκεβρούν, θελκτικωτάτης ξανθοκόμου νέας τὴν ὁποίαν μαρασμώδης νόσος ὡδήγει πρὸς κόσμον καλλίτερον ἢ χειρότερον—περὶ τούτου, καίτοι ἐν τῷ φθίνοντι αἰῶνί μας νομίζουν ὅτι γινώσκουσι τὰ πάντα, δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ βέβαιοι—.

Χάρις εἰς τὰς ἐπανειλημμένας στηθοσκοπήσεις, ἀμφότεροι, ἀσθενὴς καὶ ἰατρὸς, ἠσθάνθησαν ὅτι γλυκεῖά τις φιλία τοὺς συνέδεσε, καὶ ὅταν ἡ νεᾶνις ἀνέρρωσε, διὰ νὰ μὴ παύσουν αἱ ἐπισκέψεις, ἐνυμφεύθησαν.

Ἡ ἕνωσις αὕτη εἶχε διεγείρει ἐν τῷ κ. Δουσεμὲν ἀκατάσχετον ὀργήν. Ἐθύμωσεν, ἐφώναξεν, ἐπέπληξε τὸν ἐπιστήθιον φίλον του, τὸν ἀπεκάλεσε τρελλὸν, ἀλαζονικὸν καὶ ἐπειδὴ εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν αἱ παρατηρήσεις του δὲν τοῦ ὡμίλει πλέον ἔκτοτε.

Ἐντούτοις ἡ ἐγκάρδιος πρόσκλησις τοῦ ἰατροῦ, γενομένη ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν, συνειθισμένος ὡς ἦτο, ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν τῆς ἐργασίας του, ἔπληττεν ἤδη θανασίμως ἐν τῇ ἀπραξίᾳ, τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ. Ἔπρεπε νὰ συγχωρήσῃ ;. . Μετὰ σκέψιν δέκα λεπτῶν ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς ἐπιεικείας. Τοὐλάχιστον κατὰ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας, τὰς ὁποίας θὰ διήρχετο εἰς τὰς *Ἀκάνθας*, δὲν θὰ εἶχε τὴν λύπην νὰ βλέπῃ κατὰ τοὺς καθημερινούς του περιπάτους, οἱ ὁποῖοι, ὡς διὰ μαγνητικῆς ἕλξεως, τὸν ὡδήγουν μοιραίως πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου του, τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσχε τὴν ἐλαφρότητα νὰ παραχωρήσῃ τὸ ἐμπόριόν του, νὰ περιπλανᾶται ἐντὸς τοῦ μαγαζίου, ὅπερ αὐτὸς κατεῖχεν ἐπὶ τριάκοντα πέντε ἔτη, νὰ δέχεται τοὺς ἀρχαίους πελάτας του καὶ νὰ καθηται ἐπὶ τῆς ἕδρας του, τῆς προσφιλοῦς του ἐκ καλάμου ἕδρας, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἀγοράσει εἰς τοὺς *Χιλίους Στύλους*.

Λοιπὸν εἰς τὸ γεῦμα, ἀφοῦ ἐθύμωσε καὶ ἐφώναξεν ἀρκετὰ διότι εὕρισκεν ὅτι τὸ φαγητὸν δὲν ἦτο ἐπιτυχημένον, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν μονογενῆ θυγατέρα του τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λεκουβρέρ.

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου διὰ τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν τοῦ νονοῦ σου ; ἠρώτησεν.

— Ἡ ἰδική σου, μπαμπᾶ, ἀπεκρίθη συνετῶς ἡ Ἑλένη. Ἐγνώριζεν ἄλλως τε ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐκφέρῃ οἱανδήποτε γνώμην, ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν ὁ πατήρ της θὰ εἶχε τὴν ἀντίθετον αὐτῆς.

Διότι εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἦτο τίμιος ἄνθρωπος ὁ κύριος Ἱππόλυτος Δουσεμέν, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἦτο ὁ μᾶλλον δυσάρεστος τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ὠνειρεύθη ποτὲ ὁ Δημιουργός, ὅταν ἔπλαττε τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν— ὄχι βεβαίως κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, ἐλπίζω.— Ἐκτὸς τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πᾶς ἄνθρωπος ἔχει, ὁ κ. Ἱππόλυτος εἶχε προσέτι γελοίαν, ἐξαιρετικὴν ζηλοτυπίαν, ἥτις ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα ἔτι γεγονότα τοῦ βίου του. Ἦτο ζηλότυπος οἱουδήποτε ὅστις ἐξώδευεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μίαν δραχμὴν περισσότερον αὐτοῦ· ζηλότυπος τῆς κομψότητος τοῦ γείτονός του, τῆς ὑγιείας τοῦ θυρωροῦ του, τέλος ζηλότυπος πάντων. Πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἦτο ζηλότυπος παντὸς κυρίου, ὅστις ἤθελε παρατηρήσει ἐντὸς τοῦ λεωφορείου τὴν σύζυγόν του—ἡ καυμένη δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῇ ζωῇ, τόσον τὸ κατηραμένον αὐτὸ ἐλάττωμα τὴν εἶχε καταστήσει δυστυχῆ.

Ἡ Ἑλένη, χαριτωμένη κόρη εἴκοσι δύο ἐτῶν, ξανθὴ μὲ μαῦρα ὀμματία, μὲ εὐγενεῖς τρόπους καὶ μὲ πνεῦμα, ὅπου ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἡ κόρη τοῦ πατρός της, στωικῶς ὑπέφερε, χωρὶς νὰ παραπονῆται τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Ἐν τούτοις δι' αὐτὴν ἡ ζηλοτυπία τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἔφθανε μέχρι τῆς τυραννίας. Οὕτως, ὡς καλὸς πατήρ, ἐπεθύμει νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ ἐντίμως, μὲ ὅσον ἠδύνατο ὀλιγωτέραν προῖκα, ἀλλα, ὡς ζηλότυπος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν θέαν οὐδενὸς ὑποψηφίου γαμβροῦ. Ἐὰν δέ τις ἐλκυόμενος ὑπὸ τῶν ἀναριθμήτων χαρισμάτων τῆς Ἑλένης—χωρὶς νὰ λησμονῇ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς — παρουσιάζετο, εἰς τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, ὁ πατὴρ ὑπέτασσε τὸν ζηλότυπον, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐπισκέψεως τὸ ἐλάττωμα τὸν παρέφερε καὶ ἐξεδίωκε τὸν μνηστῆρα ὑβρίζων αὐτὸν ὡς ἀναιδῆ καὶ ἀκόλαστον, διότι εἶχε τολμήσει νὰ ἀσπασθῇ τοὺς λεπτοὺς δακτύλους τῆς μνηστῆς του.

Τοῦ ταξειδίου ἀποφασισθέντος—ἡ Ἑλένη ἐπιδεξίως ἀπέκρυψε τὸν ἐνθουσιασμόν της ἐπὶ τούτῳ — ὁ κ. Δουσεμέν, ἄνθρωπος ἀποφασιστικός, διέταξε τὴν κόρην του νὰ εἶνε

ἑτοίμη τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης διὰ τὴν ἀμαζοστοιχίαν τῶν ἑπτὰ καὶ τριαντατέσσερα. Τίποτε ἀξιωσημείωτον δὲν ἠκολούθησε κατὰ τὰς τρεῖς ὥρας τῆς σιδηροδρομικῆς πορείας. Ὁ κ. Ἱππόλυτος ἐστενοχωρήθη ὀλίγον, διότι εἶχε πάρει δευτέραν θέσιν, ἐνῷ ἄλλοι ἐπεδεικνύοντο εἰς τὴν πρώτην, διότι ἔβλεπε τρεῖς ἄλλους νὰ συμμερίζωνται μετ' αὐτοῦ τὴν τιμὴν μιᾶς γωνίας, ἀλλ' ἐκρατήθη—δὲν ἔκαμνε σκηνὰς παρὰ μὲ τὰς γυναῖκας καὶ μὲ τοὺς ὑφισταμένους του—καὶ εἰς τὴν ἀποβάθραν, εὐτυχὴς διὰ τὴν μεταλλαγὴν τῆς θέσεώς του ταύτης, λησμονῶν τὴν δυσαρέσκειαν του, ἐξερράγη εἰς παρατεταμένον γέλωτα σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ παλαιοῦ του φίλου.

*
* *

Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ὅστις ἐξετείνετο πλήρης λάμψεως καὶ φωτὸς κατὰ τὰς θερμὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θέρους, ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης τινὸς δρυός, ἡ Ἴδα καὶ ἡ Ἑλένη, ἐν λεπτοτάτῃ λευκῇ περιβολῇ, κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐργασίαν μικρῶν ἐργοχείρων. Παραπλεύρως αὐτῶν, ὁ παχύσαρκος ἰατρός, μὲ ὕφος ἀνθρώπου εὐχαριστημένου καὶ μειδιῶντος, ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα του, ρίπτων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πονηρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς βαπτιστικῆς του, ἡ ὁποία πολὺ διεσκέδαζε μὲ φαιδράν τινα ἱστορίαν, ἣν νεαρὸς κύριος, καθήμενος κατέναντι αὐτῆς, διηγεῖτο μετ' εὐθύμου ζωηρότητος καὶ εὐγλωττίας καθ' ὅλα παρισινῆς.

— Ἡ ὡραία κόμησσα εἶχεν ἐραστάς, ἐξηκολούθησεν ὁ διηγούμενος, οἱ ὁποῖοι ὡμίλουν περὶ μεγάλου τινὸς σκανδάλου...

Φωνή τις ἐγρύλλισεν ὄπισθεν αὐτοῦ.

— Μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι διηγεῖσθε πράγματα ἀπρεπῆ.

Ὁ νέος ἐστράφη ἀποτόμως. Ἦτο ὁ κ. Δουσεμὲν ὅστις, ἰδὼν ἐκ τοῦ παραθύρου του, τὴν ὀμήγυριν καὶ τοὺς περιποιητικοὺς τρόπους τοῦ νέου ἐπισκέπτου τοῦ Λεκουβρέρ, ἤρχετο ἐσπευσμένως κυριευθεὶς ὑπὸ ζηλοτυπίας.

— Ἐτελείωσες τὸν Προυδῶμ ; τῷ ἀπήντησεν ὁ ἰατρός,ἄφησε λοιπὸν τὰς γυναῖκας νὰ διασκεδάσουν. Ὁ κ. Δεγωφιὲ δὲν λέγει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἰμποροῦν ν' ἀκούσουν.

Καὶ λαμβάνων αὐτὸν κατὰ μέρος τῷ ἐψιθύρισεν :

— Εἶνε χαριτωμένος ὁ ζωγράφος μου,δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

Καὶ ἐπειδὴ μορφασμὸς ἀπαρεσκείας συνέστειλε τὰ χείλη τοῦ Δουσεμέν :

— Μὴ μοῦ εἰπῇς ὄχι, ἄλλως τε θὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τούτου. Εἶνε ἓν συνοικέσιον τὸ ὁποῖον ἑτοιμάζω διὰ τὴν βαπτιστικήν μου.

Ὁ Λεκουβρὲρ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε περισσότερον δυσάρεστος εἰς τὸν φίλον του παρὰ φροντίζων περὶ τῆς Ἑλένης καὶ ὁ ἀρχαῖος φαρμακοποιὸς ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ τραχέως, ὅτε φράσις τις τοῦ καλλιτέχνου ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ :

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, αὔριον θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀρχίσω τὴν εἰκόνα σας ;

Πάραυτα ἐκεντήθη ἡ ζηλοτυπία του διὰ τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, γενομένην κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν κυρίαν Λεκουβρὲρ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν κόρην του, καὶ μὲ ὕφος ἐγγικτικὸν εἶπεν :

— Εὑρίσκω ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν ἕνας νέος νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα μιᾶς κυρίας ὑπανδρευμένης.

Εἰς τὴν παρατήρησίν του ταύτην ἠγέρθησαν κραυγαὶ θαυμασμοῦ :

— Ἀ ! τί ἀστεῖον !

— Ἰδοὺ μία σεμνοτυφία !

— Θὰ εἴχετε ἴσως δίκαιον, διέκοψε ξηρότατα ἡ κυρία Λεκουβρέρ, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς κόρης σας. Τὸ ὡραῖόν της πρόσωπον κατέκτησε τὸν φίλον μας.

Ἀμέσως, τὸ πρῶτον αἴσθημα τοῦ Δουσεμὲν ἐξηφανίσθη καὶ τὸ διεδέχθη ἕτερον, ὄχι ὀλιγώτερον ζωηρόν : Ἡ κόρη του νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον ! καὶ ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτήσει :

— Θέλετε νὰ ζωγραφήσετε τὴν κόρην μου ;

— Τὸ τοιοῦτον θὰ σᾶς δυσηρέστει ; — ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Δεγωφιὲ ἀτενίζων αὐτὸν διὰ βλέμματος ἥκιστα φιλόφρονος.

Τὸ ἀγριωπὸν ὕφος τοῦ Δουσεμὲν κατέπεσε πρὸ τοῦ τραχέος τόνου τοῦ νεαροῦ ζωγράφου καί, καταπραϋνθεὶς ἀμέσως ἐψιθύρισεν :

— Ἀπεναντίας, ἀπεναντίας, εἶμαι κατευχαριστημένος... ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἀναχωρήσωμεν.

— Τότε, ἂς ἀρχίσωμεν ἀμέσως, ἐπρότεινεν ἡ Ἴδα.

— Εὐχαρίστως, κυρία μου.

Καὶ πάντες μετέβησαν φαιδρῶς εἰς τὴν αἴθουσαν θέτοντες τὸ πᾶν ἄνω κάτω διὰ νὰ τὴν μεταβάλουν ἐκ τοῦ προχείρου εἰς ἀτελιέ, οὐδόλως προσέχοντες εἰς τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Ἱπολύτου, ὅστις εὕρισκε χιλίας προφάσεις διὰ νὰ τοὺς μεταπείσῃ.

*
* *

Ὁ κ. Ἱππόλυτος Δουσεμέν, δὲν ἔτρωγε πλέον, δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον, τέλος δὲν ἔζη σχεδὸν πλέον, τόσον τὸ ἐλάττωμά του, ὡς καρκῖνος, τὸν κατέτρωγε πανταχόθεν.

Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ζωγράφος ἠγάπα τὴν κόρην του !... Ἡ Ἑλένη εἶχε τὴν τόλμην νὰ μὴ εἶνε ἀναίσθητος εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις του !... Ἦτο βέβαιος περὶ τούτου, καίτοι παρὰ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψίν του, οὐδὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ,ὡς ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ Λεκουβρὲρ καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν συνεργοὶ τῶν δύο ἐρωμένων. Καὶ ὠργίζετο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν κόρην του καὶ νὰ φύγῃ ἐπειδὴ ἡ κατηραμένη αὐτὴ εἰκὼν ἦτο ἀτελεύτητος.

Ὦ ! αὐτὸς ὁ παλιοζωγράφος,ἐὰν δὲν ἦτο τόσον ὑψηλὸς καὶ τόσον δυνατὸς μὲ πόσην εὐχαρίστησιν θὰ τὸν ἐμπάτσιζε, διὰ νὰ τὸν μαθῃ νὰ γλυκοκυττάζῃ τὴν κόρην του !... ἀλλ' ὁ Δεγωφιὲ τῷ ἐπροξένει φόβον καὶ ἠρκεῖτο νὰ θυμώνῃ καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ τὸν Λεκουβρέρ :

— Σοῦ εἶπα, ἐκραύγαζε πλήρης ὀργῆς, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἀγαπᾷ τὴν κόρην μου !

— Εἰμπορεῖ, ἀπεκρίνετο γελῶν ὁ ἰατρός.

— Ὅτι ἡ κόρη μου τρελλαίνεται δι' αὐτόν !

— Καὶ τοῦτο εἶνε δυνατόν.

— Ὅτι σὺ καὶ ἡ γυναῖκά σου ἐνθαρρύνετε αὐτὸ τὸ κακούργημα.

— Καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἔχεις ἴσως ἄδικον.

—Μὴ ἀστειεύεσαι, μοῦ κακοφαίνεται, ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐννοεῖς ; δὲν θέλω νὰ ἀκούω πλέον διὰ τὸ συνοικέσιον αὐτό.

— Διατί ; Ὁ Δεγωφιὲ εἶνε εὐγενὴς νέος ἔξυπνος, πλούσιος...

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

— Δικαιολόγησε τὴν ἄρνησίν σου.

— Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ κόρη μου θὰ ἀγαπᾷ ἄλλον περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

— Ὁμιλεῖς ὡς κακὸς πατήρ.

— Καὶ σὺ ὡς κακὸς φίλος. Μοῦ ἔχει στήσει παγίδα !

Ἀλλ' ὁ Λεκουβρὲρ οὐδόλως ἐταράχθη. Ἀληθὴς συνωμοσία διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς βαπτιστικῆς του εἶχε γίνει ἐναντίον τοῦ ἐκζηλοτυπίας παράφρονος. Ὁ Δεγωφιὲ καὶ ἡ Ἑλένη ἠγαπῶντο καὶ ὁ ἔρως οὗτος μόλις ἐκδηλωθεὶς διὰ παρατεταμένων χειραψιῶν,καθίστατο, ἕνεκα τῆς ἐπιβαλλομένης προσποιήσεως, σφοδρότερος.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν τῷ καπνιστηρίῳ ἡ καθημερινὴ συζήτησις μεταξὺ τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου φαρμακοποιοῦ ἔλαβε ζωηρότερον τοῦ συνήθους χαρακτῆρα, καὶ ὁ Δουσεμέν, μανιώδης, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ χαιρετίσῃ κανένα, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα ζητήσῃ εἰς τὸν ὕπνον τὴν λήθην τῶν οἰκογενειακῶν του θλίψεων.

Εἶχε σημάνει μεσονύκτιον ὅτε σφοδροὶ πόνοι τὸν ἀφύπνισαν αἰφνιδίως. Ὁ πέπων ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ κόρον εἶχε φάγει εἰς τὸ δεῖπνον ἐπανίστατο ἐν τῷ στομάχῳ του. Ἐνόησεν ὅτι διὰ νὰ καταπαύσῃ ἡ ἐπανάστασις δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ νὰ ἐγερθῇ ταχέως. Ἐνεδύθη τὸν κοιτωνίτην του καὶ ἀνάψας κηρίον κατήρχετο καταρώμενος καὶ ἀναθεματίζων.

Διέσχισεν ἀκροποδητὶ τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν κῆπον, προσέχων νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰ καθίσματα, ὅτε αἴφνης εὑρέθη κατέναντι τῆς εἰκόνος τῆς κόρης του. Ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τοῦ κηρίου, ἡ Ἑλένη ἐφαίνετο ὅτι τὸν παρετήρει εἰρωνικῶς.Τότε ἡ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐπισωρευθεῖσα ὀργή του κατὰ τοῦ ζωγράφου ἐξέσπασεν αἰφνιδίως, καὶ ἐν στιγμῇ ὀξείας παραφορᾶς, δι' ἑνὸς φοβεροῦ γρόνθου, ἔσχισε τὴν ὀθόνην. Ὁ ὀκρίβας, ἐκ τῆς ὠθήσεως, κατέπεσε, παρασύρων ἐν τῇ πτώσει του δύο καρέκλας καὶ ἓν σινικὸν ἀγγεῖον, ὅπερ ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου μετὰ φοβεροῦ πατάγου.

Πρὶν ἢ ὁ κ. Ἱππόλυτος συνέλθῃ ἐκ τοῦ κρότου ὃν ἐπροξένησεν, ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Δεγωφιέ, μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας, εἶχον εἰσβάλει εἰς τὴν αἴθουσαν, νομίζοντες ὅτι ἤθελον εὕρει κανένα λωποδύτην.

Ἀναγνωρίσαντες τὸν γέροντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντριμμάτων ἐκείνων ἐξεπλάγησαν, ἀλλ' ὁ ζωγράφος βλέπων τὴν γενομένην εἰς τὸ ἔργον του βεβήλωσιν ἀνέκραξε :

— Τίς ἔσχισε τὴν εἰκόνα μου ;

— Δὲν εἶχα τὴν πρόθεσιν.... ἁπλῶς μία γρεθιὰ ... ἐψέλλισεν ὁ Δουσεμὲν λίαν τεταραγμένος, αἰσθανόμενος κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ὅτι ἡ μάχη τὴν ὁποίαν συ-

εκρότουν μέσα του τὰ τεμάχια τοῦ πέπονος ἐδιπλασίαζε τὴν σφοδρότητα.

— Σεῖς, κύριε, ὁ ὁποῖος ἐπωφελεῖσθε ἀνάνδρως τὸ σκότος τῆς νυκτὸς διὰ νὰ μὲ προσβάλετε ;

— Ἦτο στιγμὴ παραφορᾶς, συγχωρήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ.

Βλέπων αὐτὸν τόσον ταπεινωμένον ὁ Δεγωφιέ, καίτοι ἡ στιγμὴ βεβαίως δὲν ἦτο πολὺ κατάλληλος, συνέλαβε τὴν ἑξῆς φαεινὴν ἰδέαν : Νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπεριοσκέπτου πραξεως καὶ ἐκ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Δουσεμὲν διὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν συγκατάθεσίν του.

Προχωρήσας κατὰ δύο βήματα καὶ προσποιούμενος ὑπερτάτην ὀργήν :

— Κύριε, ἐκραύγασε, μοῦ ἐκάματε τὴν βαρυτέραν προσβολὴν ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ ὑπαρξῇ δι' ἕνα καλλιτέχνην.

— Ἡσυχάσετε, εἶπεν ὁ Λεκουβρὲρ παρεμβαίνων καὶ ἀγνοῶν τί ὁ Δεγωφιὲ διενοεῖτο.

— Ἀφήσατέ με, φίλε μου· ὁ κύριος μὲ προσέβαλε θανασίμως. Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃ ἱκανοποίησιν. Θὰ κτυπηθῶμεν.

Κραυγὴ ἔντρομος τὸν διέκοψε.

— Μονεμαχία !

— Μάλιστα κύριε. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ὁ προσβεβλημένος, ἐκλέγω αὐτὸ τὸ πιστόλιον, εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων, καὶ τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν. Λάβετε τὸ πιστόλιον τοῦ ἰατροῦ.

— Ἆ ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Δουσεμέν, θ' ἀποθανω.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, αἱ δύο γυναῖκες, ἀφυπνισθεῖσαι ἐπίσης ἐκ τοῦ θορύβου, ἔτρεξαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ τὴν αὐτὴν στάσιν ἐνώπιον τῆς Ἑλένης καὶ βλέπων τὸν ἀντίπαλόν του κατωχρον καὶ καταβεβλημένον, ὁ Δεγωφιέ, μετά τινας ἐξηγήσεις, εἶπε διὰ φωνῆς ἠπιωτέρας·

— Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἓν μέσον διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ πάντα.

— Ποῖον ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Ἱππόλυτος.

— Δόσατέ μου τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἑλένης καὶ λησμονῶ τὰ πάντα.

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην περὶ γάμου κατὰ τοιαύτην ὥραν συμφωνουμένου καὶ ἐν τοιαύτῃ περιβολῇ— μὲ μόνην τὴν περισκελίδα—ἡ Ἴδα δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια, τὰ ὁποῖα διέκοψαν ἰδιοτρόπως τὸν μελοδραματικὸν τόνον τῆς ἥκιστα φιλόφρονος συνδιαλέξεως ταύτης. Ὁ Δουσεμὲν λίαν στενοχωρημένος, ἀπήντησε παραφόρως :

— Νὰ δώσω τὴν κόρην μου εἰς ἕνα παληοζωγράφον, ποτέ !

— Τότε ἂς κτυπηθῶμεν.

— Ἀλλ' αὐτὸ λέγετε δολοφονία !

— Ἐκλέξατε.

— Ἀφήσατέ με πρῶτον, ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν, νὰ ἀπουσιάσω πρὸς στιγμήν.

Ὁ ζωγράφος τῷ ἔφραξε τὴν ὁδόν.

— Ὄχι, πρέπει νὰ ἀπαντήσῃς ἐπὶ τοῦ πεδίου.

Ἡ περαιτέρω ἀντίστασις καθίστατο ἀδύνατος, — τὰ τεμάχια τοῦ πέπονος ἐζήτουν ἐπιτακτικῶς νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν ἐντέρων τοῦ ἀνάνδρου αὐτοῦ ἀνθρώπου — ἡττηθεὶς δὲ ὁ Δουσεμέν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός του, ἥτις ἐκπεπληγμένη διὰ τοὺς νυκτερινοὺς τούτους ἀρραβῶνας, δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν εὐτυχίαν της, καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου :

— Ἰδού, σᾶς τὴν δίδω, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐκπνεούσης, ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, ἀφήσατέ με νὰ περάσω !

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ] Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐκ τῶν τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ;

— Ναί, ἡ ἰατρικὴ ἔκθεσις τὸ πιστοποιεῖ.

— Καὶ ὁ Βαλὸν τότε παρομοίαν θὰ ἔλαβε πληγήν !... ἐάν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην σας, ἐκάθητο παρ' ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς ἁμαξης.

— Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μυστήριον. Ὁ Βαλὸν ἐκτυπήθη παρ' ἀνθρώπου εὑρισκομένου ἐφ' ἧς καὶ αὐτὸς ἐπιφανείας.

— Θὰ ὑπάρχουν λοιπὸν δύο δολοφόνοι, δύο συνένοχοι ;

— Ὄχι. Περιττὸν νὰ παραπλανώμεθα. Ὁ φόνος εἶνε ὀλιγώτερον πολύπλοκος. Συνέβη ὡς σᾶς λέγω. Εἶνε ὀφθαλμοφανές...

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ λεπτόν.

— Ὑποθέσατε ὅτι ὁ Βωφὸρτ καὶ ὁ Βαλὸν εὑρίσκονται καὶ οἱ δύο ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Ὁ φονεὺς πυροβολεῖ δίς. Πληγόνει καὶ τοὺς δύο. Ἀλλ' αἱ πληγαὶ δέον νὰ ὦσιν ὁμοιόμορφοι. Ἀντὶ τούτου ὅμως τί συμβαίνει ; Αἱ δύο πληγαὶ διαφέρουσιν ἀλλήλων ἐξ ὁλοκλήρου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ ἐπαναλάβω ;

— Περιττόν, κύριε ἀνακριτά, ἠννόησα πληρέστατα. Ἄλλως μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει μέσον ἁπλούστατον ὅπως μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν. Τὸ περίστροφον τοῦ Βαλὸν δὲν εἶνε τῆς αὐτῆς βολῆς μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνεῦρον. Ὁ Γεράρδος θὰ παρετήρησε τὸ εἶδος ἑκάστου τραύματος. Ἡ παρατήρησις αὐτὴ εἶνε ὑψίστης σπουδαιότητος.

— Ἀδύνατον ἐστάθη νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν παρατήρησιν. Τὸ τραῦμα τοῦ Βαλὸν οὐδὲν μαρτυρεῖ περὶ τῆς βολῆς ἥτις τὸ ἐπήνεγκε, διότι εἶνε ἁπλῆ ἐκδορά.

— Διάβολε ! ἀτυχία, διότι αὐτὸ θὰ ἐξήγει τὰ πάντα. Ἀλλ' ὁ κ. ἀνακριτὴς δὲν ἐτελείωσε, νομίζω, ὅ,τι μοὶ ἔλεγεν...

— Ὄχι. Ὁ Βωφὸρτ ᾐσθάνθη ὅτι ἐπληγώθη. ἀλλ' ὄχι βαρέως. Πίπτει πρὸς στιγμὴν λιπόθυμος ἐπὶ τῶν θάμνων. Εἴδομεν ἐκεῖ τὸ ἐπὶ τῶν φύλλων συμπεπηγμένον αἷμα. Ὅτε συνέρχεται εἰς ἑαυτόν, ἐγείρεται. Βλέπει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης τὸ πτῶμα τοῦ Βαλὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἡ ἅμαξα ἑκατοντάδα βημάτων ἀπέχει ἐκεῖθεν. Ὁ ἵππος ἐσταμάτησεν ἀφ' ἑαυτοῦ. Ὁ Βωφὸρτ προσέδραμεν ἐκεῖ. Μόνον ὅτι, ἐκ συνέσεως, δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀλλ' ὁδεύει διὰ τοῦ δάσους. Εἴδομεν τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος, κύριε Πενσών. Καθ' ἣν στιγμὴν φθάνει εἰς τὸ ὄχημα, αἰσθάνεται ἑαυτὸν καταλαμβανόμενον ἀπὸ νέαν ἀδυναμίαν, καὶ κάθεται. Ἐκεῖ ὁ Βωφὸρτ διατείνεται ὅτι ἐσφενδονίσθη ὑπὸ τοῦ ἵππου καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄχημα ἀνετράπη.

— Τί διαβολάνθρωπος ! ἐψιθύρισεν ὁ Πενσὼν σύννους, μὲ συγκινεῖ μὲ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἱστορίας του...

— Ἀνηγέρθη καὶ πάλιν. Πηγαίνει νὰ εὕρῃ τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα. Τὸν κρύπτει ἐντὸς τοῦ δάσους. Εἶτα ἐπανέρχεται. Τὸν εἶδον εἰς Κρέϊλ ἀναχωροῦντα μαζὶ μὲ τὸν Βαλόν. Δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἔπειτα ἔχει πληγὴν τὴν ὁποίαν ἀδυνατεῖ ν' ἀποκρύψῃ. Πρέπει νὰ τὴν δικαιολογήσῃ καὶ αὐτήν. Τότε ἀνατρέπει ἐπίτηδες τὴν ἅμαξαν, κόπτει ἀτάκτως τοὺς χαλινούς, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἀπερχόμενος εἰς τὴν ἔπαυλιν ἵνα καταστήσῃ ἐνήμερον τῶν διατρεξάντων τὸν Ρωβέρτον Βαλόν. Καὶ μεθ' ὅλην τὴν ψυχραιμίαν, τὴν ὁποίαν εἰς ὅλα αὐτὰ ἐπέδειξε, περιπίπτει εἰς μίαν ἀπρονοησίαν, διότι λησμονεῖ εἰς τοὺς θάμνους τὸ περίστροφόν του, ἔνδειξιν λίαν ἐπιβαρυντικήν.

— Ἀδυνατῶ νὰ ἀποφανθῶ, κύριε Λωζιέ, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶνε σκευώρεια τεχνηέντως ἐξυφανθεῖσα. Ἀρχίζω νὰ ἐνδοιάζω καὶ ἐγώ, λόγον τιμῆς, διότι ἐπὶ τέλους δυνατόν ... δυνατόν !... Πιθανὸν νὰ συνέβη βέβαια τὸ πρᾶγμα ὅπως μοὶ τὸ διηγεῖσθε, ἀλλά... ἀλλά...

— Ἀλλά ;...

— Ὁ κ. Βωφὸρτ δὲν ἦτο δυνατὸν οὕτω ἀποτόμως νὰ καθίστατο φονεύς. Εἶνε κάλλιστος ἄνθρωπος, προσηνέστατος, ὀλίγον μελαγχολικός, ἀξιαγάπητος εἰς ὅλους ἕνεκα τούτου.

— Περιμένωμεν, σᾶς λέγω, εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ προσεχεῖς μας ἔρευναι μᾶς ἐπιφυλάττουν καὶ ἄλλας ἐκπλήξεις.

— Τί μοὶ ὑπολείπεται νὰ κάμω ἄλλο ; διότι ὁ κύριος ἀνακριτὴς ἀνέλαβεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν δι' ἑαυτόν... καὶ εἰς ἐμὲ δὲν ἀφῆκε τίποτε...

— Σεῖς θὰ φροντίσετε νὰ εὕρετε τὸν δασοφύλακα τῆς Ἀλλάττης. Κατοικεῖ εἰς τὸ δάσος, πέντε λεπτὰ μακρὰν τῆς ἐπαύλεως λὰ Νοβίς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

— Ἔχει καλῶς.

— Θὰ τὸν ἐρωτήσετε, ἂν αὐτὸς ἢ οἱ ἄνθρωποί του εὗρον κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα λαθροθήραν τινὰ εἰς τὸ Ἕλος τῶν Ἐλάτων, καὶ κατὰ ποίαν ὥραν. Πρέπει νὰ λάβωμεν ὅλα μας τὰ μέτρα, διὰ νὰ μὴ παραπλανηθῶμεν ἐν τῇ πορείᾳ μας.

— Καὶ τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε. Θὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ σᾶς συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ θεατρου τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ πέριξ, θὰ ζητήσετε νὰ ἀνεύρετε, εἰ δυνατόν, τὸν δερμάτινον σάκκον τοῦ Βαλὸν μετὰ ἢ ἄνευ τῶν χρημάτων.

— Καλὴ ἡ ἰδέα, κύριε ἀνακριτά. Ὁ δασοφύλαξ γνωρίζει καταλεπτῶς τὸ δάσος του. Ἕνα κλαδον νὰ ἀποκόψουν θὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ἂν ὁ σακκος εἶνε εἰς κανὲν ἐκεῖ μέ-

ρος κεκρυμμένος, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἀνεύρωμεν.

— Καὶ συμμερίζομαι τῆς ἐλπίδος σας, κύριε Πενσών. Ἐμπρὸς λοιπόν. Θὰ σᾶς ἀναμένω εἰς τὴν ἔπαυλιν. Θὰ ἐπανέλθωμεν ἔπειτα εἰς Κρέϊλ, καὶ ἐκεῖ θὰ συνοδεύσωμεν τὸν Βωφὸρτ μέχρι τῆς οἰκίας του.

Ὁ Πενσὼν ἐξῆλθε τοῦ κήπου, χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος, ὑπακούων εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Λωζιὲ ἐπέστρεψεν εἰς λὰ Νοβίς.

Εἶδε προσερχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν Γεράρδον, κάτωχρον καὶ τὸν Βωφόρτ.

Ὁ ἰατρὸς τὸν ἠρώτησε·

— Δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν μου ;...

— Ὄχι πρὸς τὸ παρόν, κύριε Γεράρδε.

— Δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς Κρέϊλ ;... Πρέπει νὰ ἴδω τοὺς ἀσθενεῖς μου.

— Βεβαίως.

Ὁ Βωφὸρτ προυχώρησεν :

— Ὁ Γεράρδος ἔχει τὸ ὄχημά του, εἶπε ... σᾶς ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιτρέψητε ὅπως ἐπανέλθω μετ' αὐτοῦ εἰς Κρέϊλ...

— Ὄχι, κύριε, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, πρὸς ἄκραν μου λύπην, ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἐπιτρέψω ν' ἀπομακρυνθῆτε.

— Ἀλλὰ διατί ;

— Ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην ὑμῶν, ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας. Ἔπειτα ἐπανερχόμεθα εἰς Κρέϊλ ὁμοῦ. Ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ ὄχημά μου καὶ θὰ σᾶς ὑπάγω μέχρι τῆς οἰκίας σας.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε, εἶπεν ὁ Βωφόρτ.

Ηὐχαρίστησε τὸν Γεράρδον, ὅστις ἐχαιρέτησε τὸν ἀνακριτήν, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Πέντε μετέπειτα λεπτά, ἠκούσθη τὸ ὄχημα ἀντηχοῦν ἐπὶ τῆς αὐλῆς, εἶτα ἀπομακρυνόμενον εἰς τὴν λεωφόρον καὶ γενόμενον ἄφαντον ἐν τῇ καμπῇ, εἰς τὸ δάσος.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Πενσὼν ἐπανῆλθεν.

Ὁ Λωζιὲ τὸν ἀνέμενε μετὰ ζωηρᾶς ἀνυπομονησίας.

Ὁ Πενσὼν ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του :

— Ἐπῆγα λοιπὸν νὰ εὕρω τὸν δασοφύλακα Λοκμόρ, γελοῖον ὅπως καὶ τὸ ὄνομά του. Εἰς διάστημα δύο ὡρῶν δὲν μοὶ ἐξεστόμισε παρὰ τρεῖς λέξεις. Τῷ εἶπα τί θέλω. Τὸν ἠρώτησα :

— « Ἐμυρισθήκατε τίποτε τίποτε λαθροθήρας ἀπόψε ;

— » Ὄχι.

— » Τότε ἔλθετε μαζύ μου ἕως τὸ Ἕλος τῶν Ἐλάφων,

— » Καλά. »

Ἐφόρεσε τὸν πῖλόντου, παρέλαβε τὸ ὅπλον του.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν δρόμον ὅπου ὁ Βαλὸν ἐφονεύθη.

Τῷ εἶπον :

— « Ἐδῶ εἶνε, πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸν σάκκον εἰς τὰ πέριξ.

— » Καλά ».

— Βλέπετε τί φλύαρος ἦτο ; Ὅλον ὄχι καὶ καλά.

Ἐτέθημεν εἰς ἔργον. Δεκάκις περιήλθομεν τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ἀνεσκαλίσαμεν ὅλους τοὺς θάμνους.

— Καὶ τίποτε δὲν εὕρετε ; ὑπέλαβεν ὁ ἀνακριτής.

— Πολλὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα καὶ σεῖς ἔχετε ἤδη ἀνακαλύψει, πλὴν καὶ βήματα πλησιάζοντα πρὸς τὸ Ἕλος. Ὁ Λοκμὸρ μοὶ τὰ ἔδειξε λέγων μοι : « Ἄνθρωποι ». Ἠσθανόμην τότε εὐχαρίστησιν, ἐπίστευσα εἰς τὴν ἀποκάλυψιν νέου τινὸς ἴχνους, ὁπότε ἐνεθυμήθην ὅτι τὸ πρωὶ εἴχομεν μεταβῇ ἡμεῖς εἰς τὸ ἕλος καὶ ὅτι τὰ ἴχνη τῶν βηματων ἦσαν ἰδικά μλς.

— Ἀνεζητήσατε πέριξ τοῦ ἕλους ;

— Καὶ ἐκεῖ, τίποτε.

— Καὶ ὁ δασοφύλαξ, τί σοὶ εἶπε ;

— Βλέπων ὅτι τίποτε δὲν εὕρισκεν, ἐξηγριώθη. Ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του ὅπως μὲ χαιρετίσῃ. Ἔπειτα ἀνεχώρησεν ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Λυποῦμαι ὅτι αἱ ἔρευναί σας ἀπέβησαν ἄκαρποι.

— Καὶ ὁ κύριος ἀνακριτὴς ἂς μὴ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἠρευνήσαμεν εὐσυνειδότως. Ἂν ὁ δασοφύλαξ εἶνε ἄφωνος, ἔχει ὅμως ὀφθαλμὸν διαπεραστικὸν καὶ εἶνε ἰχνηλάτης.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Κρέϊλ.

— Ὁπόταν ἀγαπᾷ ὁ κύριος ἀνακριτής, θὰ εἴπω νὰ ζεύξουν τὸν ἵππον εἰς τὴν ἅμαξαν.

— Εὐθὺς τώρα. Δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε ἐδῶ νὰ κάμωμεν.

Προτοῦ ἀναχωρήσωσιν, ὁ Λωζιὲ ἠθέλησε νὰ χαιρετίσῃ τὸν Ροβέρτον.

Ὁ νέος εὑρίσκετο παρὰ τῷ πατρί του, ὃν εἶχον μεταφέρει εἰς δωμάτιον τοῦ πρώτου ὀρόφου. Γονυπετὴς παρὰ τὴν κλίνην, ἔκλαιε τὴν κεφαλὴν ἔχων μεταξὺ τῶν χειρῶν.

Ὅτε εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν ἀνακριτὴν ἠγέρθη.

— Λοιπόν ; ἠρώτησε μὲ θολοὺς ἐκ τῶν δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεκαλύψατε τίποτε ;... Θὰ ἀνευρεθῇ ὁ φονεύς ;...

— Πιστεύω, κύριε.

— Γνωρίζετε τὸν δολοφόνον ;

— Χωρὶς νὰ ἦμαι ἀπολύτως βέβαιος. τρέφω ὅμως σοβαρὰς ὑπονοίας πρὸς ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχω πάντοτε ὑπ' ὄψιν.

— Ἄ ! ἐκδικήθητε τὸν φόνον τοῦ πατρός μου, κύριε Λωζιέ, τοῦ τόσον ἀγαθοῦ, γενναίου καὶ προθύμου πάντοτε εἰς ἐκδουλεύσεις... Τὸν ἄθλιον ! ... τὸν ἄθλιον ! ... Τὸν πατέρα μου τὸν ὁποῖον ἠγάπων τόσον, ὅστις εἰς ὅλους ἦτο προσφιλής... Ἐρωτήσατε τοὺς ἐργάτας του ἂν τὸν ἠγάπων !... Πτωχέ μου πάτερ... ἰδοὺ ὅτι κατάκεισαι πτῶμα ἄψυχον σὺ ὁ πλήρης εὐθυμίας καὶ ζωῆς !... Πῶς νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι οἱ ἀγαθοί σου ὀφθαλμοὶ δὲν θὰ μὲ ἀτενίσουν πλέον !... Τί συμφορά ! τί συμφορά !...

— Τὸν δυστυχῆ τὸν νέον ! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λωζιέ, συγκινηθεὶς ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπελπισίας μεθ' ὅλην τὴν ξηρότητα τῆς καρδίας του.

— Ἐκδικήθητε τὸν φόνον, κ. Λωζιέ, τιμωρήσατε τὸν ἔνοχον. Ὁ πατήρ μου τὸ ἀγαθὸν πάντοτε ἔπραττε. Δὲν εἶχε ποσῶς ἐχθρούς. Ὁ ἔνοχος οὐδὲν ἔχει πρὸς δικαιολόγησίν του.

Γ'

Ὁ Γεράρδος εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Κρέϊλ. Ἡ μήτηρ του τὸν ἀνέμενε πυρέσσουσα.

— Λοιπόν ! τί συνέβη ; τί γνωρίζεις ; ὁ κ. Βαλὸν ἀπέθανεν ;

— Ἀπέθανεν, οἴμοι !

— Δολοφονηθείς ! τὸν ἐδολοφόνησαν !...

Καὶ ἐξεστόμισε τὰς αὐτὰς λέξεις, ἃς καὶ ὁ Ροβέρτος, ὁ υἱὸς τοῦ θύματος :

— Αὐτὸν τὸν τόσον ἀγαθὸν καὶ γενναιόψυχον τὸν ὁποῖον ὅλοι ἠγάπων τόσον. Ἀφηγήθητι τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν ἐν λεπτομερείᾳ. Ἐπείγομαι νὰ μάθω.

Ὁ Γεράρδος τῇ εἶπε πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε.

— Καὶ ὁ ἔνοχος ; ἠρώτησεν ἡ Μαρκελίνα. Ὁ ἔνοχος... τρέφουν διὰ κανένα ὑπονοίας ;

— Νομίζω ὅτι ὁ κ. Λωζιὲ συνέλαβε τοιαύτας.

— Ἐπὶ τίνος ;

— Ἐφ' ὅσον αἱ ὑπόνοιαι αὐταὶ δὲν γίνουν βεβαιότης καὶ ἡ κατηγορία δὲν γίνῃ κοινῶς γνωστή, ἀδυνατῶ νὰ εἴπω τι...

— Καὶ τὸν ἔνοχον τὸν γνωρίζεις ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Γεράρδος ζωηρῶς. Τὸν γνωρίζω. Καὶ τὰς ὑπονοίας ἐγὼ τὰς προεκάλεσα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Πῶς ;

— Διὰ τῆς ἰατροδικαστικῆς μου ἐκθέσεως.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος τοὐλάχιστον ὅτι δὲν ἀπατᾶσαι; Σκέφθητι τὸ βάρος τῆς εὐθύνης, υἱέ μου.

— Ἡ ἔκθεσίς μου εἶνε ἀκριβής. Θὰ ἐνοχοποιήσῃ ἄνθρωπόν τινα ἴσως, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀθῶος. Ἀθῶος... δύναμαι νὰ τὸ ὁρκισθῶ, τὸ παρελθόν του ὅλον καὶ τὸ πρᾶον τοῦ ὕφους του μαρτυροῦσι τοῦτο. Ἀδύνατον νὰ ἦνε ἔνοχος ... Καὶ ἐν τούτοις...

— Ἐν τούτοις, ἀμφιβάλλεις ;

— Ὡς φίλος, εἶμαι περὶ αὐτοῦ βέβαιος... ἐγγυῶμαι περὶ τῆς καρδίας του.

— Ὡς ἰατρὸς λοιπὸν μόνον ;

— Ὡς ἰατρός, ὑποχρεοῦμαι νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅ,τι λοιπὸν ἐξέθηκες εἶνε ἐπιβαρυντικόν ;

— Ὄχι. Εἶνε ἔνδειξις σοβαρά. Ἰδίως εἶνε μυστήριον ἀνεξήγητον. Ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν ἐκ τῆς ἐνδείξεως αὐτῆς ὁρμωμένη ἡ ἀνάκρισις δὲν παραπλανηθῇ ; Ἄ ! διατί ὁ ἀνακριτὴς αὐτὸς νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἀναζητήσῃ; διατί νὰ μὴ ζητήσῃ ἄλλον ἰατρόν ; ... Τί νὰ κάμω ; Εἶνε πλέον ἀργά...ὅ,τι εἶπον ὤφειλον νὰ τὸ εἴπω... Δὲν δύναμαι νὰ μετανοῶ δι' αὐτό...Τὸν πτωχὸν τὸν ἄνθρωπον !

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολύ ;

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Μήπως τὸν γνωρίζω ; ἠρώτησεν ἀνησύχως.

— Ναί. Μὴ μ' ἐρωτᾷς, σὲ ἱκετεύω. Ἀργότερον, ἀργότερον !

— Καὶ ὁ Ροβέρτος ;

— Ἡ ἀπελπισία του τὸν παραφέρει τόσον ἠγάπα τὸν πατέρα του ! Δὲν εἶπες τίποτε εἰς τὴν Σοφίαν ;

— Ὄχι. Σὲ περιέμενον δι' αὐτό. Μετ'

οὐ πολύ, θὰ τῇ καταστήσω γνωστὴν τὴν συμφορὰν τὴν πλήξασαν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ.

Ἡ Μαρκελίνα ἦτο ὠχρὰ καὶ τεταραγμένη.

— Εἶδες τὸν κ. Βωφόρτ ; ἠρώτησε.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος φρικιῶν.

— Τί σκέπτεται, ἐκεῖνος ; Διότι, ἐξ ὅσων μοὶ εἶπες, ἐξάγεται ὅτι συνώδευε τὸν Βαλόν... εἶνε ἡ πληγή του ἐλαφρὰ ;... Δὲν μοὶ ὁμιλεῖς περὶ αὐτοῦ ;

— Πρὸς τί νὰ σοὶ ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ ; Πόθεν προέρχεται τὸ πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον σου ;

— Ἐκείνη οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ἡ Σοφία εἰσῆλθε, περιεπτύχθη τὸν ἀδελφόν της, ὃν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἴδει, διότι ὁ Γεράδος εἶχεν ἀπέλθει διὰ τὴν ἔπαυλιν λὰ Νοβὶς προτοῦ αὕτη ἀφυπνισθῇ.

Ἡ Σοφία ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Γεράρδον ὅτι θεράπων τις, κάτω, τὸν ἐζήτει, λίαν ἐπειγόντως.

Ὁ Γεράρδος κατέβη καὶ εὗρεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸν Γιάννην, τὸν θαλαμηπόλον τοῦ Βωφόρτ. Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐγνώριζε.

— Τί τρέχει ; ὁ κύριός σου ἐπέστρεψεν ; Ὑποφέρει ἀκόμη ; Ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ ;

— Ἔμαθα, ἀλήθεια, τὸ πρωὶ πῶς ὁ κύριός μου εἶνε πληγωμένος, ἀλλ' ἡ πληγὴ δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαία. Δὲν μ' ἔφερε λοιπὸν ἐδῶ αὐτὸς ὁ λόγος.

— Ἀλλὰ τότε τί ;

— Ὁ κύριος γνωρίζει ἴσως ὅτι ὁ κ. Δαγκὲρ δὲ Μοριενβὰλ κατοικεῖ στὸ σπῆτί μας. Ἔχει ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα στὴν διάθεσί του. Ἐδῶ καὶ λίγες μέραις δὲν ἔχει πλέον τὸν θαλαμηπόλο του ὁποῖος πῆγε νὰ πάρῃ λίγο τὸν ἀέρα του, καὶ οὔτε τὸν ἀντικατέστησε, εἰς τρόπον ὥστε εἶνε μόνος. Εὐτυχῶς ἕνα κουδουνάκι τῆς κάμαράς του συγκοινωνεῖ μὲ τὴν κουζίνα, καὶ ἠμπορεῖ νὰ καλῇ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κ. Βωφόρτ ὅποτε θέλει τίποτε. Σήμερα τὸ πρωὶ ἀπόρησα μὴ βλέποντας τὸν κ. Δαγκὲρ νὰ βγῇ τὴν συνειθισμένη του ὥρα. Ὅταν εἶδα καὶ δὲν ἐβγῆκε οὔτε τὸ ἀπόγευμα ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ, καὶ σκέφθηκα νὰ ἔμβω στὴν κάμαρά του. Ἡ ἰδέα μου ἦτο περίφημη, κύριε.

— Ἀσθενεῖ ;

— Δηλαδὴ πεθαίνει. Τὸν εὑρῆκα νὰ ψυχομαχᾷ ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Τὸν καλῶ: «κύριε Δαγκὲρ ! Τί ἔχετε ; » Ἀλλ' αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ ἀποκριθῇ· εἶχε λιποθυμίσει.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει.

— Ἀ ! κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω, ἰατρέ. Αὐτὸ μόνο μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἔχει ὡς μοῦ φαίνεται αἱμορραγία, γιατὶ εἶδα αἵματα ἀπάνω σὲ πετσέταις καὶ νερὸ κόκκινο μεσ' στὴν λεκάνη... Ξεύρετε, τοῦ ἔρχεται κανενὸς κάποτε αἱμορραγία τῆς μύτης στὰ καλὰ καθούμενα... Ὕστερα... ἀδυναμία ... Τότε ἂν δὲν ἔχῃ κανεὶς κοντά του ἄνθρωπο νὰ τὸν συντρέξῃ... τὴν παθαίνει...

— Ὁ κ. Δαγκὲρ ἀπέθανε ;

— Ὄχι, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου, πολὺ τὸ ἀμφιβάλλω ἂν ἦνε γιὰ ζωή.

— Ἔρχομαι, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Ἀνέβη εἰς τὸν θάλαμόν του, ἔλαβε τὴν θήκην μὲ τὰ ἐργαλεῖα του καὶ κατηυθύνθη ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιάννη πνευστιῶντος.

Μετὰ τέταρτον ὥρας εὑρίσκετο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Δαγκὲρ.

Ὁ Γιάννης τὸν εἶχεν ἐρωτήσει :

— Ὁ κύριος μπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκην μου ; ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ μείνω μαζύ του ; εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν του ... Ὁ κύριός μου ἀκόμη δὲν γύρισε ἀπ' ἔξω.

— Μεῖνε εἰς γειτονικόν τι δωμάτιον. Θὰ σὲ καλέσω ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ Δαγκὲρ δὲν εἶχεν ἀποθάνει.

Ὡς ὁ Γιάννης τὸ εἶχεν εἴπει, ἐψυχομάχει.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ Γεράρδος ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ περιγραφὴ τοῦ θαλαμηπόλου ἦτο ἀκριβής.

Πανία αἱμόφυρτα κατέκειντο ἐν τῷ θαλάμῳ, τὰ κλινοσκεπάσματα ἔφερον σταγόνας αἵματος καὶ λεκάνη μὲ ὕδωρ ὑπέρυθρον ἔκειτο χαμαί. Αἷμα καὶ πηλὸς ἐπίσης εἰς τὰ ἐν ἀταξίᾳ ἐρριμμένα ἐνδύματα τοῦ Δαγκὲρ.

Μετὰ λεπτομερεστέραν ἐξέτασιν, ὁ Γεράρδος, θεωρῶν τὴν ὄψιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν τῷ ἐπῆλθεν αἱμορραγία τις οὔτε ἐκ τῆς ρινός, οὔτε ἀπὸ τοῦ στόματος ἢ τῶν ὤτων.

— Τότε, θὰ ἔχῃ πληγήν ! ἐψιθύρισε· πληγήν ! Καὶ αὐτὸς ἐπίσης !... Τί σημαίνει τοῦτο ;...

Ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφίνων τὴν κλεῖδα εἰς τὴν ὀπήν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐνοχληθῇ ἐκ τῆς ἀδιακρισίας τοῦ θαλαμηπόλου καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

Διὰ ταχείας κινήσεως, ἤγειρε τὰ κλινοσκεπάσματα, ἀποκαλύπτων τὸ σῶμα τοῦ Δαγκὲρ.

— Δὲν ἠπατώμην ! εἶπεν... Εἶνε πληγωμένος.

Περὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον τοῦ Δαγκὲρ προσόψια ἦσαν προχείρως προσδεδεμένα, ἐπιτεθειμένα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

Ὁ Γεράρδος τ' ἀφῄρεσεν ἓν πρὸς ἕν.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὴν πληγήν.

Ὁ Δαγκὲρ εἶχε λάβει πληγὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου.

Ἡ περὶ αὐτὴν φλεγμονὴ ἦτο ὑπερβάλλουσα, καὶ ὁ τραυματίας πολὺ θ' ἀπώλεσεν αἷμα.

Ὁ Γεράρδος ἔπλυνε τὴν πληγήν.

— Εἶνε ἐκ πυροβολισμοῦ, ἐψιθύρισε.

Τὴν ἐξήτασε προσεκτικῶς διὰ τῆς σμίλης ἥτις τέλος ἐσταμάτησεν ἐπὶ σώματος σκληροῦ.

— Θὰ εἶναι σφαῖρα !

Ἦτο ὄντως σφαῖρα παραμείνασα εἰς τὰς σάρκας. Ἦτο μικρᾶς βολῆς καὶ δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ σφαιρικόν της σχῆμα.

Ἡ πληγὴ δὲν εἶχε προσβαλεῖ ὄργανόν τι σημαντικόν.

Πόθεν ἐπήγαζεν ἡ ἀλλόκοτος τοῦ Δαγκὲρ ἀδυναμία ;

— Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπὸ πολλῶν ἤδη ὡρῶν εἶνε πληγωμένος, ἐψιθύρισεν ὁ ἰατρός. Κανεὶς δὲν τὸν ἐπεμελήθη. Ἀπώλεσε πολὺ αἷμα ... Τόση εἶνε ἡ ἐξασθένισίς του ὥστε πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν σώσω.

Ἔθηκε τὴν σμίλην κατὰ μέρος.

Ἐνῷ ἡτοίμαζε ταινίας δι' ἐπίδεσμον, ἐθεώρει ταυτοχρόνως τὴν σφαῖραν.

Ἀκουσίως του ἐσκέπτετο εἰς τὸ δρᾶμα τὸ λαβὸν χώραν ἐν τῷ δάσει τῆς Ἀλλάττης.

Ἔμεινε μίαν ἢ δύο ὥρας παρὰ τῷ Δαγκὲρ. περιθαλπων αὐτόν.

Τὸν ἔκαμε καὶ συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν.

Ὁ Δαγκὲρ ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του, ἐθεώρησε μετὰ τρόμου περὶ ἑαυτὸν καὶ ἐσταμάτησε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ.

— Ποῖος εἶσθε, κύριε ; ἐψιθύρισεν.

Ἡ φωνή του ἦτο ἀσθενεστάτη.

— Εἶμαι ὁ ἰατρὸς Γεράρδος. Μὴ ὁμιλῆτε Μὴ κινῆσθε. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σας.

— Ἐν τούτοις... ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω...

— Ἀργότερον ! Ἀργότερον ! Μοὶ ἐξηγεῖτε...

— Ὄχι ... δύο λέξεις, μόνον ... Μὴ εἴπητε εἰς κανένα... εἰς κανένα... ἀκούετε, ὅτι εἶμαι πληγωμένος ... διότι ἐξ ἰδίας μου ἀπροσεξίας ἐπληγώθην... μὲ τὸ περίστροφόν μου... τίποτε νὰ μὴ εἴπητε, ἰατρέ... ἐπικαλοῦμαι τὴν τιμήν σας, τὴν ἐχεμύθειαν τὴν ὁποίαν τὸ ἐπάγγελμα σᾶς ἐπιβάλλει !...

— Περιττὸν νὰ ἐπιμένητε, κύριε· γνωρίζω τὸ καθῆκόν μου.

— Καλά, καλά... εὐχαριστῶ.

Καὶ ὡσεὶ μὴ ἀκούσας εἰμὴ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτήν, ὁ Δαγκὲρ ἀφῆκε νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἡ κεφαλή του, ἣν εἶχε μετὰ κόπου ὑπεγείρει. Ἐπανέκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν μετεκινήθη πλέον.

Ἐκ νέου, εἶχε λιποθυμήσει.

Καὶ κεκλιμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, περίφροντις, ὁ Γεράρδος ἔλεγεν :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ψεύδεται ... Ἀδύνατον μόνος του νὰ ἐπληγώθη... Δύο τινὰ τὸ ἀποδεικνύουν : τὸ εἶδος τῆς πληγῆς, ἥτις φαίνεται προελθοῦσα ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως καὶ ἡ πορεία τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἡ σφαῖρα... Εἶνε τοῦτο προφανές... τότε, πρὸς τί;... πρὸς τίνα σκοπόν ;..

Καὶ τὸ δεύτερον ἤδη ἀνεμνήσθη τοῦ Ἕλους τῶν Ἐλάφων καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ πτωχοῦ Βαλών.

Ζητεῖ νὰ ἐκδιώξῃ τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν σκέψιν.

Ἡ πλήξασα τὸν Δαγκὲρ σφαῖρα εὑρίσκεται ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ἑστίας, ὅπου τὴν ἀπέθηκε.

Τὴν θεωρεῖ ἔτι, ἀκατανικήτως ἑλκυόμενος ὑπ' αὐτῆς.

Τὴν τυλίσσει ἐπιμελῶς καὶ τὴν θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Τίς εἶνε ἡ ἰδέα του ;

Ὁ Δαγκὲρ συνέρχεται ἐκ δευτέρου εἰς ἑαυτόν.

Ἡ ἐξαγωγὴ τῆς σφαίρας, ἡ περίθαλψις τῆς πληγῆς τὸν ὠφέλησαν.

Ἀναπνέει ἐλευθέρως, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του ἐνέχουσιν ἔκφρασίν τινα τρόμου, καὶ φέρονται πρὸς τὰ ἐρριμμένα ἔν τινι γωνίᾳ ἐνδύματά του, ἅτινα προδίδωσι δρᾶμά τι μυστηριῶδες καὶ ζοφερόν, ἐσχισμένα ὡς εἶνε, ὑγρὰ ἐκ τῶν βρύων τοῦ δάσους, καὶ κηλι-

δωμένα ἐξ αἵματος καὶ πηλοῦ. Τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσωκάρδιον εἶνε τρυπημένα.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβε τὰ ἐνδύματα αὐτά, ἓν πρὸς ἕν.

Σιωπηλῶς, τὰ ἐξετάζει.

Καὶ αἴφνης, τοῦ ἀσθενοῦς μετακινηθέντος ἐν τῇ κλίνῃ του, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἰατροῦ συνήντησαν τὸ βλέμμα του, καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ τόσην ἐξέφραζε τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον, ὥστε ὁ Γεράρδος ἄκρως ἐπτοήθη.

— Τί ζητεῖτε ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Δαγκέρ.

— Ζητῶ νὰ ἀνακαλύψω πρὸς τί διετείνεσθε πρὸ μικροῦ ὅτι μόνος σας ἐπροξενήσατε τὴν πληγήν;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

—Μ' ἐνδιαφέρει, κύριε. Ἐνδεχόμενον τῷ ὄντι, νὰ ὑπήρξατε τὸ θῦμα προσβολῆς τινος. Τότε, διατί δὲν κοινοποιεῖτε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν δικαιοσύνην;

— Τὴν δικαιοσύνην... Τί ἀνακατεύεσθε; . . . Ἦτο ἰδική μου ἀπροσεξία, καὶ οὐδὲν πλέον. Περιθάλψατέ με καὶ μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῶν αἰτίων τῆς πληγῆς μου.

— Κύριε, εἶπε σοβαρῶς ὁ Γεράρδος, ἔζω τοῦ θαλάμου τούτου δὲν θὰ ἐκστομίσω εἰμὴ ὅσα μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ εἴπω. Τὸ ἐπάγγελμά μου αὐτὸ μοὶ ἐπιβάλλει, ἀλλ' οὐδέν, ἀκούετε, κύριε, οὐδὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἰατρὸν τοῦ νὰ διαλευκάνῃ ὑποψίας αἵτινες τῷ ἐπῆλθον, τοῦ νὰ μορφώσῃ μίαν γνώμην. Λοιπόν, κύριε, ἀγνοῶ πῶς ἐπληγώθητε . . . ἐκ τίνων περιστατικῶν· ἀλλὰ σᾶς ἐξορκίζω νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ πάλιν. κύριε, τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

(Ἕπεται συνέχεια.)

Β*

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπόν! πήγαινε νὰ εὕρῃς μίαν. Δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ἔχῃ τόσας ἰδικάς μου καὶ ἰδικάς σου οὐδεμίαν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἐπανῆλθε πάραυτα μετὰ φωτογραφίας, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἐσημειοῦντο λέξεις τινές.

— Ἀφιέρωσις; ἀνέκραξεν ἡ Ἀννέτα, ἔγραψε καὶ ἀφιέρωσιν ὑποκάτω.

— Ἔγραψα ἁπλῶς τὴν χρονολογίαν, ὑπέλαβεν ἁπλῶς ἡ Ἰουλιανή, διὰ νὰ ἐνθυμεῖται ὁ κύριος Βονὲ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῷ τὴν προσφέρω.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος, εἶπεν ἡ Ἀννέτα ποιοῦσα ὑπόκλισιν πρὸς τὸν Βονέ, ἐγὼ δὲν ἤμην ἱκανὴ νὰ ἐπενόουν τοιοῦτόν τι.

Εὐχαριστημένος θὰ ἦτο βεβαίως, ἂν ἠδύνατο ἐξ ὁλοκλήρου ν' ἀφίετο εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας ταύτης, ἥτις τόσον καλῶς εἶχεν ἀρχίσει καὶ τόσον τερπνῶς ἔληγε, πλέον ἢ εὐχαριστημένος, εὐδαιμονέστατος.

Ἀλλ' ἀκριβῶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀφεθῇ εἰς τὴν χαρὰν αὐτὴν χωρὶς ἀμφιβολία τις νὰ τὸν ἀναχαιτίζῃ.

Ὅ,τι ἡ Ἰουλιανὴ τῷ εἶχεν εἴπει κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, **τὴν ἡμέραν τῆς φωτογραφίας**, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξήλειφεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὅσων τῷ εἶχεν ἄλλοτε εἴπει θέλουσα νὰ τῷ καταδείξῃ ὅτι οἱ φιλαρεσκοι τρόποι τῆς Ἀννέτας πρὸς τὸν Δερόδην ἦσαν ἄνευ τινὸς σημασίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχεν ὁμιλήσει ἀσκόπως, καὶ ἡ πρόθεσίς της ἦτο νὰ τὸν ὤθει πρὸς τὴν Ἀννέταν.

Ἂν ἡ Ἰουλιανὴ ἤθελε νὰ ἡνοῦτο αὐτὸς πρὸς τὴν Ἀννέταν, δὲν τὸν ἠγάπα λοιπὸν ποσῶς. Καὶ ἂν δὲν τὸν ἠγάπα τότε πρὸς τί νὰ τὸν ἠγάπα τώρα;

Ἀπέμενε λοιπὸν παραδεδομένος εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀβεβαιότητας, ἀγνοῶν τί νὰ εἰκάσῃ, ἀγνοῶν τί νὰ ἐλπίζῃ.

Ἡ μόνη ἐν τῷ πνεύματί του ἐπελθοῦσα τροπὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις τοῦ νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἀγωνιζόμενος καθ' ἑαυτοῦ ὅπως μὴ συχνάζῃ εἰς τῆς κυρίας Βοσμερώ. Θὰ ἐπήγαινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν μεγάλων γυμνασίων ἥτις προσήγγιζεν, ὁπότε θ' ἀπέκοπτε πλέον πᾶσαν σχέσιν.

Κατὰ τὴν ἐκ τῶν γυμνασίων ἐπάνοδον, θὰ ἤρχιζον αἱ κακοκαιρίαι, καὶ τὰ παιγνίδια δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσι χώραν.

Εἶχε φαντασθῇ ὅτι, κατὰ τὰ μεγάλα γυμνάσια, οὐδὲν θὰ ἤκουε περὶ τῆς κυρίας Βοσμερώ, οὔτε περὶ τῆς Ἀννέτας, οὔτε περὶ τῆς Ἰουλιανῆς, καὶ ὅτι ἀρκούντως θὰ ἦτο ἀπησχολημένος ἐκ τοῦ ἔργου του καὶ κατάκοπος ὥστε νὰ σκέπτηται περὶ Φεγιάδης.

Ἀλλ' ἔκαμε τοὺς ὑπολογισμούς του χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν Δραπιὲ καὶ πρὸ πάντων τὰ πρὸς τὴν θέλησίν του ἀντιτιθέμενα ἐνδόμυχα αἰσθήματά του.

Ἡμέραν τινὰ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Δραπιὲ ὅτι πρὸ μικροῦ μόλις ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς συζύγου του.

— Ἔχει καλῶς εἰς τὴν ὑγείαν της;

—Καλλίστα· ἐγέννησε προχθὲς καὶ ἔκαμε κόρην.

— Καὶ σὺ ἔλειπες, ἵνα τὴν ἐπεριποιεῖσο.

Ἐρώτησίς τις ἀνήρχετο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Βονέ: «Σοὶ κάμνει ἡ σύζυγός σου λόγον περὶ τῆς κυρίας Βοσμερώ;»

— Ἀλλὰ τὴν ἀπεσιώπησε. καὶ ἐπὶ δύο καὶ πλέον ὥρας ἔσχε τὸ θαρρος νὰ μὴ εἴπῃ τὸ ἐλαχιστον. Ἐπὶ τέλους ὅμως δὲν ἀντέσχε πλέον· εἶχον σταθμεύσει ἐν τῇ πορείᾳ των, καὶ διενέμοντο δίπυρον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Βονὲ ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Ἡ σύζυγός σου δὲν σοὶ ἀναφέρει τι περὶ Φεγιάδης:

— Ὄχι, ἤρχισεν ὀλίγον νὰ πλήττῃ ἐκ τῆς μοναξίας της· ἠκυρία Βοσμερὼ ἀνεχώρησε μὲ τὰς θυγατέρας της χάριν τοῦ τρυγητοῦ εἰς ἓν αὐτῶν κτῆμα ὅπου θὰ διατρίψωσιν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον καὶ ἡ σύζυγός μου ἀπεστερήθη τὰς ἐπισκέψεις των, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχήν, λίαν εὐχαριστοι θὰ τῇ ἦσαν.

Καὶ αὐτός, ὅστις ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Ζακτὰ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τώρα τὴν Ἰουλιανὴν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ! Ὁποία ἀνόητος ζηλοτυπία;

— Διαβίβασον τὰς φιλικωτάτας μου προσρήσεις πρὸς τὴν σύζυγόν σου, εἶπε μετὰ ζέσεως, καὶ τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τὴν κόρην τὴν ὁποίαν ἀπέκτησες.

ΙΒ'

Ὁ Βονὲ εἶχε σφάλει νομίζων ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῶν μεγάλων γυμνασίων ἐπάνοδόν του αἱ ὑποδοχαὶ εἰς τῆς κυρίας Βοσμερώ, αἵτινες καθ' ὅλον τὸ θέρος εἶχον διαρκέσει, θὰ διεκόπτοντο ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν περιστάσεων: οὔτε **κρυκὲ** δύναταί τις νὰ παίξῃ, οὔτε **λὼν τεννὶς** ὁπόταν βρέχῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἔβρεχε κατὰ τὴν ἐκ τῶν μεγάλων γυμνασίων ἐπάνοδον, καὶ ὁ καιρὸς διετηρήθη ὡραῖος, διαυγὴς καὶ γαλήνιος, ὡς εἶνε τοῦτο ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τοῦ κλίματος τῆς Φεγιάδης. Αἱ εὐήλιοι ἡμέραι αἱ καθιστῶσαι τερπνὴν τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διαμονὴν διεδέχοντο ἀλλήλας· τὰ παιγνίδια ἐπανελήφθησαν κατὰ τὴν συνήθη των τακτικήν.

Ἑκάστην πρωΐαν ἀνοίγων τὸ παράθυρόν του, ὁ Βονὲ ἐζήταζε τὸν οὐρανόν, καὶ ὁπόταν ἔβλεπε λευκα τινα νεφίδια σχηματισθέντα ἐκ τῶν νυκτερινῶν ἐξατμίσεων, ἐσκέπτετο μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἐπήρχετο ἐπὶ τέλους ἡ βροχή. Ὅτε ἅπαξ ἤρχιζε, θὰ διήρκει κατόπιν. Αὐτὸς θ' ἀφωσιοῦτο εἰς τὴν μεταφρασίν του, ἥτις ποσῶς δὲν προυχώρει, καὶ δὲν θὰ ἔβλεπε τοῦ λοιποῦ τὴν Ἰουλιανήν.

Τοῦτο φυσικώτατα ἤθελε θέσει τέρμα εἰς τὴν γελοίαν κατάστασιν ἐν ᾗ διετέλει, χωρὶς ν' ἀποφασίζῃ νὰ προβῇ ὁριστικῶς εἰς τὴν ῥῆξιν ἢ τὴν πρὸς γάμον αἴτησιν.

Μὴ βλέπων πλέον τακτικῶς τὴν Ἰουλιανήν, θὰ ἔπαυε τοῦ νὰ διατελῇ ὑπὸ τὸ κράτος ἐρεθισμοῦ τὸν ὁποῖον τῷ ἐτήρουν ἀμείωτον αἱ δὶς τῆς ἑβδομάδος ἐπισκέψεις του.

Δὲν θὰ ἔπαυε δι' αὐτὸ τοῦ ν' ἀγαπᾷ τὴν Ἰουλιανήν, μονον ὅτι θὰ τὴν ἠγάπα μακρόθεν. Πρὸς τί ὁ ἔρως αὐτὸς νὰ μὴ ἐπλήρου τὴν καρδίαν του χωρὶς νὰ τῷ ταραττῇ τὴν ζωήν;

Θὰ ἤκουε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ τὴν συνήντα, μόνος ὢν θὰ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀναμνήσεών του, θὰ εἶχε τὴν εἰκόνα της ἣν τῷ εἶχε δώσει κατὰ τρόπον τόσον θελκτικόν.

Ἦτο ἀκριβῶς καιρὸς νὰ ἔθετε γαλήνην τινὰ εἰς τὸν βίον του καὶ τάξιν εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ἀπὸ τινων ἤδη ἑβδομάδων, οἱ συνάδελφοί του καὶ οἱ στρατιῶταί του δὲν τὸν ἀνεγνώριζον πλέον, καὶ ἡ ἔκπληξις ἣν ἀνεγίνωσκε πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν τῷ κατεδείκνυε τὰς ἐπελθούσας αὐτῷ μεταβολάς, ἐπὶ τοῦ ἤθους καὶ ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός του.

Ἅμα τῇ εἰς Φεγιάδην ἀφίξει του, εἶχε δειχθῇ ὁποῖος ἀνέκαθεν ἦτο· ἀκριβὴς καὶ αὐστηρὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀπαιτῶν πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι καὶ αὐτὸς ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐπιεικὴς ἐν τούτοις πρὸς τὰ ἀκούσια σφάλματα, ὑπομονητικὸς μὲ τοὺς περιωρισμένους τὴν διανοιαν, ἀλλ' ἄκαμπτος πρὸς τοὺς ὁ-

κνηρούς καὶ τοὺς κακὴν ἔχοντας θέλησιν.

Ἐὰν σπανίως ἐτιμώρει, οὐδέποτε ὅμως ἀνεκάλει τιμωρίαν ἐπιβληθεῖσαν.

Διὰ τὸ αὐστηρόν του καὶ τὸ ἄκαμπτον αὐτὸ πλέον ἢ ἅπαξ τὸν κατηράσθησαν οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶταί του, οὐχ ἧττον ὅμως τὸν ὑπελήπτοντο καὶ τὸν ἐξετίμων δεόντως: «Βγάζει κανενὸς τὴν πίστι στὸν στρατῶνα, ὁ ὑπολοχαγὸς Βονέ· στὸν πόλεμο ὅμως εἶν' ὡραῖα νὰ πηγαίνῃ κανεὶς μαζῆ του».

Καὶ ἰδοὺ ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὴν ἐπιείκειαν καὶ ὑπομονὴν αὐτὴν αἵτινες ἀνέκαθεν τὸν ἐχαρακτήριζον· μὲ τὸ τίποτε, ἐξηρεθίζετο, καὶ αἱ τιμωρίαι διεδέχοντο ἀλλήλας.

Θὰ καθίστατο λοιπὸν καὶ αὐτὸς ὅμοιος πρὸς τὸν ἀφόρητον εἰς τὸ σύνταγμα συνάδελφόν του Ὀκτρύ, ὅστις ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ τιτλοφορῇ τοὺς στρατιώτας του: ζῷα, κτήνη, βλάκας χοίρους καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ δαψιλῶς ποινὰς τὰς ὁποίας μετὰ παρέλευσιν ὥρας ἀνεκάλει ὅλας, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τῷ ἐζήτουν χάριν.

Καὶ ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν ἣν τῷ ἐνέπνεον αὐτοὶ οἱ τρόποι, κατήντα νὰ χάνῃ τώρα καὶ αὐτὸς ταχέως τὴν ὑπομονήν του καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς τὰς ὁποίας ὤφειλε ν' ἀνακαλῇ, διότι ἀνεγνώριζε καὶ αὐτὸς ἀργότερον ὅτι ἀδίκως τὰς εἶχεν ἐπιβάλει.

Ὅτε θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀρχικὴν τοῦ βίου του τακτικήν, ταῦτα πάντα θὰ μετεβάλλοντο.

Μὴ ὢν πλέον ἐξηρεθισμένος πρὸς ἑαυτόν, δὲν θὰ ἐξηρεθίζετο ποσῶς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἄνευ λόγου.

Τέλος, νύκτα τινὰ ἀφυπνίσθη ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου καὶ βροχῆς μαστιζούσης τὸ παράθυρόν του καὶ συνταρασσούσης τὰς ὑέλους.

Ἡ καταιγὶς διήρκεσε μέχρι πρωΐας.

Ὅτε ἅμα τῇ αὐγῇ ἠγέρθη ὅπως ἐπισκοπήσῃ τὸν οὐρανόν, τὸν εἶδεν ὁλόμαυρον ἐκ βαρεῶν νεφῶν ἐπ' αὐτοῦ κυλινδουμένων. Ἐπήρχετο βεβαίως ὁ χειμών.

Σαββάτου ὄντος, ἐγένετο λόγος ἐν τῷ προγεύματι τῶν ὑπολοχαγῶν περὶ τοῦ κροκὲ τῆς Ἀννέτας.

— Ποῖός μας θὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς τῆς κυρίας Βοσμορώ; ἠρώτησεν ὁ Καρρελέ.

— Μὲ τέτοιον καιρό!

— Ἐγὼ ὄχι, εἶπεν ὁ Δερόδης.

— Οὔτε ἐγώ, ἐσυνέχισεν ὁ Βονέ, διὰ τόνου μὴ στερουμένου ὑπερηφανίας.

Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, μετ' εὐχαριστήσεως ἐνεκαθιδρύθη πρὸς τῆς τραπέζης του, θὰ ἠδύνατο λοιπὸν νὰ εἰργάζετο τώρα, χωρὶς ν' ἀπασχολεῖτο.

Ἡ βροχὴ κατέπιπτε κρουνηδόν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἠκούετο ὁ ροῦς τῶν σχηματισθέντων χειμάρρων καὶ ἡ τοποθεσία ὅλη πέραν ἦτο θαμβὴ ἐκ τῆς θυέλλης.

Ἐν τούτοις δὲν ἐπεδόθη πάραυτα εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Πορευθεὶς πρὸς τὴν ἑστίαν, ἔλαβε τὴν φωτογραφίαν τὴν Ἰουλιανῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε θέσει ἐντὸς ἐρυθροῦ βελουδίνου πλαισίου, τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, πρὸ αὐτοῦ.

Δὲν ἤθελε νὰ μὴ σκέπτηται εἰς τὴν Ἰουλιανήν, ἐξ ἐναντίας, ἤθελε νὰ μὴ πηγαίνῃ παρ' αὐτῇ, διότι, παρ' αὐτῇ, δὲν ἦτο ἐλεύθερος νὰ τὴν θεωρῇ ἐλευθέρως, νὰ τῇ ὁμιλῇ ἐλευθέρως, καὶ ἦτο ἐκεῖ ὑπόχρεως νὰ ἦνε προφυλακτικὸς τοὺς τρόπους, νὰ ὑποκρίνηται τὸν ἀδιάφορον, νὰ ὁμιλῇ μεμετρημένως.

Ἐν τῷ θαλάμῳ του, κλείων τὴν θύραν του, μόνος, χωρὶς κανένα νὰ φοβῆται, μὲ τὴν φωτογραφίαν πρὸ αὐτοῦ, ἠδύνατο νὰ τὴν θεωρῇ ὅσον ἤθελε καὶ ὅσον τρυφερῶς ἤθελεν, ἐκμυστηρευόμενος αὐτῇ ὅ,τι ἔτρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Καὶ τόσον καλῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν τῇ ἐξεμυστηρεύθη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ αἰσθήματά του, ὥστε μεθ' ὅλας τὰς πρὸς ἐργασίαν διαθέσεις του καὶ τὰς ἀποφάσεις τὰς ὁποίας εἶχε κάμει, δὲν εἰργάσθη, ἀλλ' ἀδιάφορον, αὔριον, μεθαύριον, τὰς ἑπομένας ἡμέρας θὰ εἰργάζετο· δὲν ἦτο ἐλεύθερος;

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθησε τὴν κυριακὴν καὶ τὴν δευτέραν· ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε καταστῇ ψυχρά, τὸ ἔδαφος ὀλισθηρόν, ὁ καιρὸς ἀναμφιβόλως τῶν ἐν ὑπαίθρῳ παιγνιδίων ἔληξεν ὁριστικῶς.

Τὴν ἑσπέραν τῆς δευτέρας, τῷ ἐκόμισαν ἐπιστολὴν ὁποίαν ὁ θεράπων τῆς κυρίας Βοσμορὼ εἶχε φέρει.

Ἠνέωξε τὸν φάκελλον ἐκπλαγεὶς λίαν· περιείχετο ἐν αὐτῷ χάρτης ἔντυπος μετὰ γραμμῶν χειρογράφων:

ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΟΡΑ

—

Προσκλητήριον.

Τὴν Τρίτην, 5 Νοεμβρίου, Δοκιμαί.

Τὴν 3 ὥραν ἀκριβῶς. Διὰ τὸν ὑπολοχαγὸν κύριον Βονέ. Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιστασίας: Δεσποινὶς Ἀννέτα Βοσμορώ.

Κάτωθεν ὑπῆρχε γραμμὴ γραφεῖσα ὑπὸ τῆς Ἰουλιανῆς:

«Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Βονὲ δὲν θὰ λείψῃ τοῦ νὰ ἔλθῃ».

Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

— Δοκιμαί;

Δοκιμαὶ εἰς τί; Ἤθελον λοιπὸν ν' ἀντικαταστήσωσι τὸ λὼν-τεννὶς καὶ τὸ κροκὲ διὰ τῆς κωμῳδίας;

«Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Βονὲ δὲν θὰ λείψῃ τοῦ νὰ ἔλθῃ».

Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐγνώριζε νὰ παίζῃ εἰς κωμῳδίας.

Καὶ ἔπειτα αἱ κωμῳδίαι θὰ ἀπέβαινον δι' αὐτὸν ἐπιβλαβεῖς ὅσον καὶ τὸ κροκέ, ἴσως μάλιστα καὶ πλειότερον.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὸ συσσίτιον, δὲν ἐγίνετο λόγος εἰμὴ περὶ τῶν προσκλητηρίων διὰ δοκιμάς, ἅτινα πολλοὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἔλαβον ἐπίσης, ὁ Βεζίν, ὁ Δερόδης, ὁ Καρρελέ.

— Ἡ δεσποινὶς Βοσμορὼ μοὶ ὡμίλησε περὶ σχεδίων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὅπως παίζῃ κωμῳδίαν, εἶπεν ὁ Δερόδης.

— Καλὴ ἰδέα, κάλλιστη, ἀνέκραξεν ὁ Καρρελέ, ὅστις ἰδιάζον ἔτρεφε πάθος διὰ τοὺς μονολόγους καὶ ὅστις ἐλάμβανε μαθήματα ἀπαγγελίας παρά τινος ἐθελοντοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια]. Κ'

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα. καὶ Ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ — Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ. Γενιτζὲ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀβάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς — Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχριμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι ΣΙΓΑΡΑ ΠΙΠΑΙ

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ **λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἱαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πεῖρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ. κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τα εἴδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἑπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνά.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐῶδες—ἰδίως ἑλληνικὸν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγιασελούκ), ἂς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

Κέρδος 50 ο/ο εἰς τοὺς ἐνδυομένους

ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.

Ἡ πρόδευμις τῶν ὡραίων κασμιρίων τῆς ἐποχῆς, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ἡ στερεότης αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδυομένους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντὸς συναγωνισμοῦ, κινοῦν τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου. Φανταστῆτε τί ἔχει νὰ γείνῃ τώρα ποὺ ἐκομίσθησαν τὰ νεώτερα χειμερινὰ κασμίρια.

Δύο χιλιάδες σχεδίων καὶ χρωμάτων χειμερινῶν κασμιρίων 30 ο/ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Μάλιστα, ἄνευ ὑπερβολῆς. Ὅστις ἀμφιβάλλει, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἁπλῆν ἐπίσκεψιν· εἰσερχόμενος δὲν φεύγει χωρὶς νὰ παραγγείλῃ ἐνδυμασίαν, χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ κασμίριον τῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν πωλουμένης λιφνικῶς καὶ χονδρικῶς. Πρὸς τούτοις ἐκομίσθησαν καὶ ὑφάσματα Ἀμερικῆς κατάλληλα δι' ἐνδυμασίας χειμερινὰς ἀνδρῶν καὶ παίδων, 25 μόνον δραχμαὶ ἐν κομψότατον ἀνδρικὸν κοστούμιον. Ὁποία οἰκονομία!!!

(6)

Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλης καταναλώσεως.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἴδους δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ·

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Δίδασκαλία δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΑΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.20*	11.50π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	8.30π	—	1.50μ	5.05μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	ἄφ.	925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ἄφ.	9.58	12.12	3.22	—		ἀν.	—	7.00π	3.10	4.25μ
	ἀν.	10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8·47	4.39	6.35
Ξυλόκασ.	ἄφ.	11.16	10.54	4.33	6.04		ἀν.	—	8.53	4.44	6.40π
Ἀκράτα	ἄφ.	12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.05	9.15
	ἀν.	12.28	5.45π	5.30	3.30μ		ἀν.	7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
Αἴγιον	ἄφ.	1.29	7.03	6.20	4.45	Αἴγιον	ἀν.	9.12	1.30	10.25	5 15
Πάτραι	ἄφ.	3.10	9.05	7.40	6.45	Ἀκράτα	ἄφ.	10.04	2.20	11.40	6.35
	ἀν.	3.40	7.15π	4.05μ	—		ἀν.	10.08	2.25	6.00π	—
Λεχαινὰ	ἄφ.	5.41	9.48	7.00	—	Ξυλόκασ	ἀν.	11.17	3.20	7.16	11.30
	ἀν.	5.46	9.54	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	12.14	4.18	8.50	1.05
Πύργος	ἄφ.	7.35	11.45	9.00	—		ἀν.	12.34	4.32		2.30*
	ἀν.	7.15π	12.00		4.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	3.40	7.30		5.50
Ὀλύμπια	ἄφ.	8.10	12.55		4.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	4.15	8.00		6.25

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	ἀν. 8.45π	12.45μ (2)
Ἄργος	11.25	3.08	**Ναύπλιον**	ἀν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	Ἄργος	ἀν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	ἀν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρὰ	—	—	—	1.45
Βαρθολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρθολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρὰ	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΔΩΡΑ

Ἁγιοβασιλιάτικα.

Τρέξατε εἰς τὸ ὡρολογοποιεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ὁδὸς Αἰόλου, 79. Θὰ εὕρετε δῶρα ἁγιοβασιλιάτικα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα ἀπὸ 2 ἕως 200 δραχ. καὶ ἄνω, καὶ διάφορα ὡρολόγια. Τρέξατε διὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἁγιοβασιλιάτικα

ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ

6 **ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ**

ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ Ἐφετεινόν, γλυκύτατον πρὸς δραχμὰς **23** τὴν ὀκᾶν. ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΜΠΙΤΗ πλατεῖα Ὁμονοίας

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου **ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ**

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὡραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν.— Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν.— Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικά. 6

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

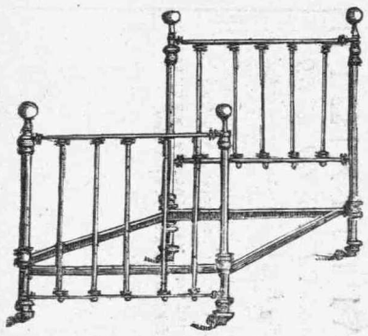

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικάς, εὑρίσκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνου ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἵας δήποτε βλάβης **δωρεάν**.

Ἀγοράσατε κλίνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν 1

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὡρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὁσονδήποτε ἐφθαρμένα καὶ ἂν ἦνε. μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Ἀγοράζετε ὡρολόγιον Νίκελ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ **17** ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Καίματος ἐργάζεται αὐτά. 6

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΛΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ. κομβίων, χειροκτίων, βραστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 20

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.